

Dosarul nr. 2ra-999/22
2-20035667-01-2ra-20072022

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) Vl. Holban
Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) L. Pruteanu, I. Țurcan, Iu. Cotruță

Î N C H E I E R E

28 septembrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Maria Ghervas
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de către avocatul Dicusar Tatiana în interesele Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului Locativ nr. 16 (în procedura falimentului),

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr. 16 (în procedura falimentului) împotriva Oxanei Rarenco cu privire la încasarea sumei și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 mai 2022,

c o n s t a ț ă :

La 12 martie 2020, ÎMGFL nr. 16 (în procedura falimentului) a depus cerere de chemare în judecată împotriva Oxanei Rarenco cu privire la încasarea sumei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, ÎMGFL nr. 16 (în procedura falimentului) a menționat că pârâta este proprietara apartamentului XXXXX.

De asemenea, a reiterat că în perioada ianuarie 2018 – ianuarie 2020, Rarenco Oxana a acumulat o datorie la serviciile comunale în sumă de 11 142,94 de lei.

ÎMGFL nr. 16 (în procedura falimentului) a solicitat încasarea de la Rarenco Oxana a sumei de 11 142,94 de lei cu titlu de datorie la serviciile comunale.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 05 iulie 2021, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de ÎMGFL nr. 16 (în procedura falimentului).

S-a încasat de la Rarenco Oxana în beneficiul ÎMGFL nr. 16 (în procedura falimentului) suma de 1 114,29 de lei cu titlu de datorie pentru energia termică pe

perioada ianuarie 2018 – ianuarie 2020 în cuantum de 10 % din costul energiei termice calculate pentru un m.p. al încăperii ne locative situate în XXXXX.

S-a încasat de la Rarenco Oxana în beneficiul statului suma de 270 de lei cu titlu de taxă de stat.

În rest, cererea de chemare în judecată a fost respinsă.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că Rarenco Oxana este proprietara apartamentului XXXXX.

La fel, instanța de fond a reținut că apartamentul pârâtei a fost deconectat de la sistemul de încălzire și de la Sistemul de alimentare cu apă- caldă menajeră, fiind exploatat cazan de gaze, care a fost instalat la 21 august 2012.

La speță, instanța a reiterat că în cazul deconectării integrale a apartamentului de la sistemul centralizat de încălzire, furnizorul este în drept de a calcula și încasa 10% din suma calculată pentru agentul termic centralizat pentru fiecare m.p. al apartamentului numai atunci când sunt întrunite condițiile stabilite la pct. 8. 8¹ din Anexa nr. 7 al Regulamentului cu privire la modul de prestare și achitare a serviciilor locative, comunale și ne comunale pentru fondul locativ, contorizarea apartamentelor și condițiile deconectării acestora de la/reconectării la sistemele de încălzire și alimentare cu apă, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 191 din 19 februarie 2002 și anume: în blocul locativ să existe încăperi auxiliare încălzite și încăperi tehnice (etaje tehnice și subsoluri) încălzite.

Astfel, instanța de fond a specificat că prin Actul din 23 iunie 2020, întocmit de reprezentantul ÎMGFL nr. 16, se atestă că lipsesc temeiurile legale pentru calcularea plății pentru încălzire în mărime de 100 % din costul energiei termice calculat pentru un m.p. al apartamentului, or, Rarenco Oxana a prezentat informația care confirmă că, apartamentul este debransat de la sistemul de încălzire centralizat.

Cu referire la pretențiile reclamantului privind achitarea serviciilor locativ-comunale de către Rarenco Oxana pentru perioada ianuarie 2018 – ianuarie 2020, instanța a concluzionat că acestea urmează a fi calculate în mărime de 10 % din costul energiei termice calculate pentru un m.p. al încăperii ne locative în sumă de 1 114,29 de lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 24 mai 2022, s-a respins apelul declarat de ÎMGFL nr. 16 (în procedura falimentului) și s-a menținut hotărârea Judecătoreiei Chișinău, sediul Centru din 05 iulie 2021.

La 23 iunie 2022, prin intermediul oficiului poștal, avocatul Dicusar Tatiana a depus în interesele ÎMGFL nr. 16 (în procedura falimentului) cerere de recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă integral.

Recurentul ÎMGFL nr. 16 (în procedura falimentului), în motivarea recursului a invocat că la examinarea cauzei, instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material.

De asemenea, a menționat că intimata a efectuat debransarea prin rupturi vizibile, însă procesul de debransare sau procedura de debransare nu a fost finalizată, astfel încât nu este temei de a calcula 10 % din costul energiei termice

calculate pentru un m.p., ci se calculează integral.

Astfel, de către intimată nu a fost respectată procedura de debransare, iar ca rezultat apartamentul are statut de locuință care nu este debransată de la sistemul de încălzire centralizat.

Or, actul anexat la materialele cauzei nu denotă faptul că intimata a respectat cerințele și condițiile necesare pentru a fi debransat de la agentul termic, ci este o confirmare a faptului că apartamentul respectiv a fost debransat ilegal de la agentul termic.

Prin urmare, recurentul a specificat că atât prima instanță, cât și instanța de fond nu au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei în fond, iar concluziile expuse în hotărâre sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei, fapt ce servește temei de casare a hotărârilor judecătorești.

La 20 iulie 2022, instanța de recurs a expediat în adresa intimătei copia recursului, însă plicul a fost restituit cu mențiunea ”nereclamat” (f. d. 166-167).

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 24 mai 2022.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 23 iunie 2022, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de avocatul Dicusar Tatiana în interesele Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului Locativ nr. 16 (în procedura falimentului), nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de avocatul Dicusar Tatiana în interesele Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului Locativ nr. 16 (în procedura falimentului).

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Maria Ghervas

Victor Burduh